

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **V. P. T.,**
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,

zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem,
sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2025, č. j. CPR-17078-2/ČJ-2025-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského

ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 3. 5. 2025, č. j. KRPA-141710-17/ČJ-2025-000022-SV, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“) v délce jednoho roku. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítl nepřiměřenost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se dle něj nedostatečně vypořádal s jeho právní a skutkovou argumentací. Nepřiměřenost rozhodnutí je dle žalobce dána z důvodu, že při kontrole předložil pobytovou kartu Maďarska, která byla v době kontroly formálně platná. Žalobce neměl žádné povědomí o tom, že by tato karta byla v mezidobí zneplatněna. Měla mu být udělena pokuta za nelegální pobyt ve správním řízení a s ohledem na nedostatek subjektivní stránky následně uloženo rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Délka zákazu pobytu 12 měsíců je podle žalobce nepřiměřená a v rozporu se zásadou dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), a dále s rozhodovací praxí žalovaného. Délka správního vyhoštění nekoresponduje s mírou porušení zákona o pobytu cizinců, kdy, jak uvedl v protokolu o výsledku, přičemž to nebylo vyvráceno, přicestoval do ČR legálně v době platnosti maďarského povolení. V době jeho platnosti mohl v ČR pobývat až 90 dní ze 180. Subjektivní povědomí o tom, že karta nebyla platná, neměl. Současně je žalobce názoru, že byl zkrácen na právu dle § 36 odst. 3 správního řádu, kdy v podstatě zanedlouho po zahájení správního řízení byl seznámen s podklady, lhůta nebyla lhůtou dostatečnou tak, aby se mohl se všemi dokumenty seznámit a k těmto se kvalifikovaně vyjádřit. Žalovaný tuto odvolací námitku odmítl, nicméně dle žalobce měl správní orgán zohlednit, že se jedná o osobu právně neznalou a měla mu být umožněna možnost kvalifikované rady a kvalifikovaného vyjádření k podkladům, ideálně osobou s právním vzděláním.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 1. 5. 2025 bylo v rámci prováděné pobytové kontroly žalobce lustrací a z cestovního dokladu zjištěno, že maďarské pobytové oprávnění žalobce s platností do 2. 7. 2025 je v evidencích SIS II vedeno jako věc hledaná. Záznam byl vložen Maďarskem dne 22. 4. 2025. Žádné jiné platné pobytové oprávnění nebylo předloženo.
6. K dotazu bylo maďarskou stranou dne 1. 5. 2025 odpovězeno, že vydané povolení k pobytu bylo zrušeno ke dni 12. 2. 2025 z důvodu ukončení pracovního poměru a s tím, že žalobce již nemá žádné platné pobytové oprávnění v Maďarsku.
7. Při výsledku žalobce sdělil, že naposledy přicestoval do schengenského prostoru dne 16. 9. 2023, kdy cestoval letecky z Vietnamu do Maďarska za účelem práce. V Maďarsku měl povolení k pobytu za tímto účelem. Pobýval tam a pracoval. Jelikož tam ale později práce nebyla, odjel v prosinci 2024 za prací do ČR, kde pobýval nepřetržitě do 1. 5. 2025, kdy byl zajištěn policií. V současné době má nový vietnamský doklad, který se ale nachází v jeho pražském bydlišti, byl vydán v dubnu 2025, původní doklad ztratil. Když cestoval v prosinci

2024 do ČR, bylo to oprávněně z titulu Maďarského oprávnění. Do Vietnamu nevycestoval, neboť chce vydělávat peníze. O prodloužení pobytu v Maďarsku nežádal a nežádal ani o udělení pobytového oprávnění v jiném státě. O tom, že jeho maďarské pobytové oprávnění bylo ukončeno ke dni 12. 2. 2025 z důvodu ukončení pracovního poměru, nevěděl. Do ČR přijel za účelem vydělat peníze. Bydlí v Praze, přesnou adresu ale nezná, bydlí různě se svými krajany, za nájem platí asi 5 000 Kč. Neměl v úmyslu vycestovat do domovského státu. Je si vědom svého protiprávního jednání a příslušných důsledků. Je ženatý a má tři děti. V domovském státě má manželku, tři děti, rodiče a sourozence. Vycestuje do Vietnamu za svou rodinou, nyní ví, že toto bude muset učinit. V ČR ani ve Vietnamu nic nevlastní. Nemá zde vazby. Nemá cestovní pojištění. Nemá peníze na další pobyt a vycestování, musí si je vydělat. Pracoval zde v SAPÉ. Adresu pobytu nehlásil, je nekontaktní, nemá označenou schránku ani zvonek. Ve Vietnamu má celou rodinu, u které bydlel, v ČR nikoho nemá. V EU se nenachází žádná osoba, vůči které by bylo vycestování žalobce nepřiměřené. V ČR nepáchal žádnou trestnou činnost. Ve Vietnamu mu nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země. Může tam bydlet u rodiny, vycestuje.

8. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko MV ČR ze dne 2. 5. 2025, ev. č. ZS58542, se závěrem, že vycestování žalobce je možné.
9. Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 3. 5. 2025 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na 1 rok.
10. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Žalobcem namítanou nepřiměřenost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí soud neshledal. Správními orgány bylo srozumitelným a přezkoumatelným způsobem zdůvodněno, z jakého důvodu dospěly k závěru o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění, přičemž taktéž délka správního vyhoštění byla přezkoumatelně a dostatečně odůvodněna.
15. Co se týče samotného uložení správního vyhoštění, konstatoval správní orgán I. st. ve svém rozhodnutí, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro správní vyhoštění tím, že od 13. 2. 2025 do pobytové kontroly provedené dne 1 5. 2025 pobýval na území neoprávněně, neboť dne 12. 2. 2025 bylo ukončeno jeho pobytové oprávnění v Maďarsku, jak vyplynulo z vyžádané odpovědi poskytnuté maďarskou stranou. Dále bylo zmíněno, že žalobce přicestoval na území schengenského prostoru dne 16. 9. 2023, a to za účelem práce. Od

prosince 2024 pobýval v ČR, a to až do pobytové kontroly. Jiné pobytové řízení ve věci žalobce neprobíhalo.

16. Žalovaný tyto závěry potvrdil a doplnil, že pokud žalobce neplnil účel povolení k pobytu vydaného Maďarskem, musel logicky očekávat jeho zrušení. Neznalost zákona žalobce neomlouvá, kdy se naopak vlastní vinou uvedl do své nynější pobytové situace. Žalovaný rovněž dodal, že žalobce na území ČR přicestoval již v prosinci 2024, tehdy však, až do 12. 2. 2025, tj. do zrušení pobytového oprávnění uděleného Maďarskem, se jednalo o oprávněný pobyt, a to právě z titulu tohoto oprávnění, k tomu žalovaný poukázal na Nařízení Evropského společenství (ES) č. 2018/1806. Od 13. 2. 2025 pak započal pobyt neoprávněný.
17. Soud k tomu uvádí, že s ohledem na uvedené je zřejmé, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění, pro překvalifikování řízení na řízení o uložení povinnosti opustit území zde nebyl důvod.
18. Namítá-li žalobce, že při kontrole předložil maďarské pobytové oprávnění, které bylo formálně platné, přičemž neměl povědomí o tom, že platné nebylo, pak soud k tomu uvádí, že subjektivní povědomí žalobce o tom, zda jeho oprávnění bylo či nebylo platné, je bez významu, neboť je na cizinci, aby disponoval při pobytu v ČR platným pobytovým oprávněním a o své pobytové záležitosti řádně dbal. Pokud se žalobcovo povědomí ohledně stavu jeho oprávnění lišilo od skutečného stavu, jde toto k jeho tíži, neboť se měl o své pobytové oprávnění zajímat. Co se týče námitky, že bylo předložené oprávnění tzv. formálně platné, pak není zcela jasné, co žalobce považuje za tzv. formální platnost. Jak plyne z obsahu správního spisu, žalobce byl pobytově kontrolován dne 1. 5. 2025 s tím, že předložil pobytové oprávnění z Maďarska, které bylo ukončeno ke dni 12. 2. 2025, tedy bylo již neplatné. Žalobce měl tedy daný doklad u sebe a předložil jej, nicméně platný již nebyl. Soud pak dále uvádí, že bylo na žalobci, aby své pobytové oprávnění patřičně uzpůsobil svému úmyslu jet do ČR za prací. Jak žalobce sdělil při výslechu, přicestoval nejprve do Maďarska, kde pobýval a pracoval, přičemž tehdy tímto postupoval souladně s právními předpisy. Poté se ale v prosinci 2024 rozhodl odjet za prací do ČR. Žalobce nicméně postupoval tak, že odjel bez dalšího z Maďarska do ČR, aniž by dané adekvátně řešil, ukončil v Maďarsku pracovní poměr, načež mu bylo pobytové oprávnění vydané, jak sám též uvedl, za účelem zaměstnání, ukončeno ke dni 12. 2. 2025. Vzhledem k tomu, že žalobce věděl, že mu bylo pobytové oprávnění vydáno za účelem výkonu zaměstnání a zároveň musel také vědět o tom, že jeho pracovní poměr v Maďarsku skončil, musel předpokládat, že toto bude mít logicky vliv na jeho pobytové oprávnění. Soud proto nepovažuje za příliš věrohodnou argumentaci žalobce o tom, že o skončení maďarského oprávnění nevěděl, kdy pak, jak bylo již uvedeno, ať dané žalobce věděl či nikoli, bylo jeho povinností zajistit, aby pobytové oprávnění měl platné i nadále, nehledě k tomu, že do ČR přicestoval, aniž by disponoval zdejším oprávněním k výkonu pracovní činnosti.
19. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly*

zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“

20. Správní orgán I. st. uvedl, že délku správního vyhoštění stanovil 1 rok. Jako polehčující okolnost neshledal nic. Poukázal na to, že žalobce od 13. 2. 2025 do 1. 5. 2025, kdy byl kontrolován, pobýval na území neoprávněně, a tento neoprávněný pobyt nijak neřešil. Žalobce nedisponoval zdravotním pojištěním, vykonával výdělečnou činnost bez povolení k zaměstnání a neohlásil svou pobytovou adresu. Neměl v úmyslu vycestovat, kdy podle správního orgánu, pokud by žalobce nebyl kontrolován, tak by nevycestoval.
21. Žalovaný upřesnil, že jako polehčující okolnosti v případě žalobce lze označit fakt, že se správním orgánem spolupracoval, jednalo se o jeho první porušení právních předpisů a dále skutečnost, že v ČR nepáchal trestnou činnost. Na druhou stranu, jak sám žalobce uvedl, přicestoval za účelem výdělku do ČR, aniž by tomu uzpůsobil svá pobytová oprávnění, přičemž zde neměl sjednáno ani zdravotní pojištění.
22. Soud nepřiměřenost ohledně délky uloženého správního vyhoštění nenalezl. Byly zohledněny všechny podstatné skutečnosti. Žalobce svévolně vycestoval z Maďarska za účelem výkonu zaměstnání v jiné zemi, ačkoli musel vědět, že jeho pobytové oprávnění se vztahovalo toliko k výkonu práce k Maďarsku. Svůj neoprávněný pobyt zároveň nijak dále neřešil, přičemž soud se ztotožňuje s názorem správních orgánů, že pokud by nebyl kontrolován, tak by patrně svůj pobyt v ČR dále prodlužoval, neboť z ničeho nevyplývalo, že by měl v úmyslu vycestovat, naopak žalobce při výsledku takovou skutečnost výslovně negoval, když sdělil, že vycestovat v úmyslu neměl.
23. Soud se neztotožnil ani s námitkou nedodržení § 36 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*
24. Poukazuje-li žalobce na absenci dostatečné lhůty pro vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, pak soud uvádí, že tato situace byla řešena v dané věci zcela standardně, tak jako je tomu i v jiných řízeních ve věci správního vyhoštění. Vzhledem k tomu, že vydání rozhodnutí v těchto věcech probíhá ze zákona v krátkých lhůtách, odpovídá tomu i časový prostor pro seznámení se s podklady. Žalobci však bylo řádně umožněno, aby se ke všem skutečnostem vyjádřil, přičemž mohl cokoli nad rámec ještě doplnit. Jak plyne ze záznamu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 3. 5. 2025, byl žalobce v tento den se spisovým materiálem seznámen s tím, že doplnění nebo změny nežádal a již se k němu neměl v úmyslu dále vyjadřovat. Dále je v záznamu uvedeno, že nežádá o seznámení s podklady, ze kterých bylo vycházeno při přípravě závazného stanoviska. Jakkoli soud připouští, že

účastník řízení může být postaven do situace, kdy fakticky víceméně pouze podepíše předem připravený text záznamu, je zjevné, že žalobce s obsahem správního spisu seznámen byl, jak stvrdil svým podpisem. Zároveň pak soud vnímá dále jako podstatné, že z ničeho neplyne, že by žalobce měl v úmyslu ještě nějaké další informace správnímu orgánu I. st. sdělit či chtěl něco doplnit do správního spisu. Z obsahu protokolu o výsledku pak ani nevyplývají žádné mimořádné skutečnosti jeho případu. Žalobce závěry správního orgánu nijak nerozporoval, potvrdil, že se může vrátit bez potíží do Vietnamu, neuváděl žádné informace, které by byly v rozporu se zjištěními žalovaného. Žalobci pak rovněž nic nebránilo, aby požádal o účast právního zástupce, kdy naopak z protokolu o výsledku ze dne 1. 5. 2025 plyne, že žalobce k dotazu, zda žádá o přítomnost právního zástupce k výsledku, uvedl, že nikoli, že to není potřeba. Žalobce ani nikdy v průběhu výsledku ani po něm nezmínil nic o tom, že by chtěl, aby se se spisovým materiálem seznámil jeho právní zástupce, proto správní orgán ani nemohl takovou informaci, uváděnou až v odvolání, od žalobce mít.

25. Lze poukázat ještě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 10 Azs 26/2014 - 37, ve kterém v rámci vypořádání obdobné námítky uvedl, že: *„Nejvyšší správní soud shledal neopodstatněnou i námítku, dle které stěžovatel neměl možnost se na seznámení s podklady nebo na vyjádření k nim jakkoli připravit. [29] Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu stanoví, že „[n]estanovali-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“ Správní řád přitom neukládá správnímu orgánu povinnost stanovit pro vyjádření k podkladům rozhodnutí jakoukoli lhůtu. Účastník má přitom právo vyjádřit se k těmto podkladům po celou dobu správního řízení a nikoli pouze od okamžiku, kdy je na tuto skutečnost správním orgánem výslovně upozorněn, k čemuž v posuzovaném případě došlo dne 28. 3. 2013. Stěžovatel byl následně s podklady pro rozhodnutí seznámen, přičemž ve vyjádření k nim uvedl pouze to, že poté, co s ním bylo zahájeno správní řízení, podal na úřadu práce žádost o pracovní povolení. Stejněho dne bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nejvyšší správní soud nepovažuje takový postup za nezákonný, neboť stěžovatel měl faktickou možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim.“*
26. Lze dodat, že správními orgány byla také řádně vypořádána kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány přiměřenost dopadů svých rozhodnutí důkladně zjišťovaly, avšak tuto nezjistily, přičemž soud jejich pochybení nenalezl. Žalobce má celou rodinu ve Vietnamu, v ČR pobýval pouze za účelem výdělků. Nepobývá ve společné domácnosti s občanem EU a nemá zde ani žádný majetek. Nebyly zjištěny ani žádné jiné vazby k ČR ani žádná překážka, která by měla vycestování žalobce do Vietnamu bránit, kdy v tomto ohledu bylo řádně postupováno podle závěrů závazného stanoviska a také žalobce sám sdělil, že je pro něj Vietnam bezpečnou zemí.
27. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námítky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. 7. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce